

УДК 82-93
P52

*Для Гейлі,
який першим почув цю історію*

Серія «Персі Джексон».

Оригінальна назва:
Percy Jackson & the Olympians: The Lightning Thief

Усі права застережено.

Переклад з англійської Ігоря Бондаря-Терещенка

Ріордан Р.

P52 Персі Джексон. Викрадач блискавок. Книга 1 / Рік Ріордан ; пер. з англ. І. Є. Бондар-Терещенко. — Харків : Вид-во «Ранок», 2024. — 400 с. — (Серія «Персі Джексон»).

ISBN 978-617-09-8299-5

Якби ще вчора 12-річному Персі Джексону сказали, що насправді він — син Посейдона, а давньогрецькі міфи — зовсім не міфи, він би сердечно посміявся. Сьогодні ж Персі не до жартів: його ледь не пошматувала фурія, найкращий друг виявився сатиром, а сам хлопець — напівбогом. І це ще не найгірше: його звинувачують у крадіжці блискавки Зевса.

Якщо Персі не розшукає справжнього злодія протягом десяти днів, війна між богами неминуча. Підозрюючи в підступі Аїда, бога мертвих, разом із друзями хлопець вирушає в небезпечну подорож до царства тіней, фінал якої, втім, виявиться зовсім не таким, як він очікував.

УДК 82-93

Text copyright © 2005 by Rick Riordan
Permission for this edition was arranged through
the Gallt and Zacker Literary Agency, LLC.

From Percy Jackson and the Olympians:
The Lightning Thief by Rick Riordan.
Cover art by Victo Ngai.
Copyright © 2022 by Disney Enterprises, Inc.
Reprinted by permission
of Disney Hyperion Books. All rights reserved.
© Бондар-Терещенко І. Є., переклад, 2024
© ТОВ Видавництво «Ранок», 2024

Разом дбаємо
про екологію та здоров'я
ISBN 978-617-09-8299-5

1 ⚡ РАПТОВЕ ЗНИКНЕННЯ МАТЕМАТИЧКИ

Слухай, я не хотів бути напівкровком.

Якщо ти взявся читати цю книжку через те, що вирішив, ніби сам напівкровок, то ось тобі моя порада: згорни її, і негайно. Повір усьому, що набрехали тобі мамуся з татком щодо твого народження, і живи спокійно.

Бути напівкровним небезпечно та жахливо, й у багатьох випадках таке життя закінчується однаково — смертю в найболючіший та наймерзенніший спосіб.

Якщо ти звичайний хлопець і читаєш усе це тому, що переконаний, нібито це вигадки, — чудово. Читай собі далі. Заздрю твоїй вірі в те, що в житті нічого такого не буває.

Але якщо впізнаєш себе на цих сторінках, якщо бодай щось тебе зачепить за живе — одразу ж кидай читати. Ти можеш виявитися одним із нас. А щойно ти зрозумієш це, вони рано чи пізно також це відчують і прийдуть по тебе.

І не кажи, що я тебе не попереджав.

Звати мене Персі Джексон.

Мені дванадцять. Ще кілька місяців тому я ходив до Єнсі, приватної школи-інтернату для проблемних підлітків штату Нью-Йорк.

Чи дійсно я проблемний підліток?

Що ж, можна й так сказати.

Я міг би почати розповідь з будь-якого моменту мого короткого жалюгідного життя, щоб підтвердити це, але минулого травня все справді пішло шкереберть. Отже, наш шостий клас поїхав на екскурсію до Мангеттену — двадцять вісім дефективних підлітків і двоє вчителів у жовтому шкільному автобусі, який віз нас до музею мистецтв Метрополітену подивитися на всякі давньоримські та давньогрецькі штуковини.

Розумію, це схоже на справжню муку. Більшість екскурсій від Єнсі такими й були.

Але цього разу екскурсію вів наш латиніст містер Бруннер, тому я ще на щось сподівався.

Містер Бруннер був одинаком середнього віку, що роз'їжджав у кріслі колісному з моторчиком. Волосся в нього було ріденьке, борода нечесана, і від старого твідового піджака завжди пахло кавою. Крутим його, звичайно, не назвеш, але він розповідав нам різні історії, жартував і дозволяв грати в ігри в класі. До того ж він мав чудову колекцію римських обладунків і зброї, через що був єдиним учителем, на чіих уроках мене не хилило на сон.

Я сподівався, що екскурсія вийде непогана. Або що принаймні цього разу, як виняток, я нікуди не вляпаюсь.

Сказати, що я помилявся, — це нічого не сказати.

Розумієш, саме на екскурсіях зі мною трапляються всілякі дурниці. Взяти хоча б п'ятий клас, коли ми їздили оглядати поле битви під Саратоґою і я вскочив у халепу з гарматою повстанців. Я й не збирався цілитися у шкільний автобус, але мене однаково виперли зі школи. А ще раніше, у четвертому класі, коли нас возили фотографуватися на тлі найбільшого у світі басейну для

акул, я натиснув на якийсь важіль, і всьому нашому класу довелося скупатися. А ще раніше... Втім, гадаю, ти мене зрозумів.

Під час цієї екскурсії я вирішив поводитися чемно.

Дорогою до міста я терпів Ненсі Бобофіт — веснянкувате, рудоволосе дівчисько зі схильністю до kleptomанії, яке кидало в потилицю моєму найкращому другові Гроверу шматки сандвіча з арахісовим маслом і кетчупом.

Гровер узагалі був легкою мішенню. Сухорлявий та немічний, він завжди рюмсав, коли щось йому не вдавалося. Схоже, він просидів в одному класі кілька років, тому що обличчя в нього було всипане прищами, а на підборідді пробивалася ріденька борідка. Крім того, Гровер мав інвалідність. У нього була довідка, згідно з якою він до кінця життя звільнявся від фізкультури через якусь там хворобу м'язів на ногах. Ходив він дивно, ніби кожен крок завдавав йому страшного болю, але це тільки про людське око. Варто було бачити, як він щодуху мчить до кафетерію, коли там печуть енчिलाду*.

Отже, Ненсі Бобофіт кидала шматочки сандвіча, які застрягали в каштанових кучерях Гровера, знаючи, що я нічого не зможу їй зробити, оскільки й без того під наглядом. Директор погрожував, що я вилечу геть, якщо під час цієї екскурсії трапиться якась халепка, виникнуть непередбачувані труднощі або я хоч трохи набешкетую.

— Я її приб'ю, — пробурмотів я.

— Усе гаразд, — спробував заспокоїти мене Гровер. — Мені подобається арахісове масло.

Він ухилився від чергової порції ланчу Ненсі.

* Політий гострим соусом тонкий корж із кукурудзяного борошна, в який загорнута начинка; національна мексиканська страва.

— Все, досить. — Я став уже підводитись із місця, але Гровер силоміць посадив мене назад.

— Ти й без того вже маєш випробувальний термін, — нагадав він мені. — Сам знаєш, на кого все звальять, якщо раптом щось трапиться.

Озираючись на ті часи, я шкодую, що не прибив Ненсі Бобофіт іще тоді. Навіть якби мене вигнали зі школи, це вже не мало б значення, оскільки невдовзі я вскочив у таку халепу, що решта у порівнянні з нею — просто дурниці.

Експерсію музеєм вів містер Бруннер. Він їхав попереду у своєму кріслі, скеровуючи нас величезними галереями, в яких відлунювали кроки, повз мармурові статуї і засклені вітрини, повнісінькі різноманітної чорно-оранжевої кераміки. У мене забило дух від думки, що всьому цьому краму близько двох-трьох тисяч років.

Нарешті містер Бруннер зібрав нас довкола тринадцятифутової колони з величезним сфінксом угорі та став розповідати, що це був надгробок, або стела, на могилі дівчинки приблизно нашого віку. Я намагався слухати, про що він розповідає, оскільки мені було цікаво, але всі довкола теревенили і щоразу, коли я просив їх замовкнути, вчителька, яка нас супроводжувала, місіс Додз, люто на мене позирала.

Місіс Додз була крихітною жіночкою, вчителькою математики із Джорджії, яка навіть у п'ятдесят носила чорну шкірянку. Вигляд у неї був відповідний: здавалося, що вона може в'їхати на своєму «харлеї» просто у твою шкільну шафку. Вона з'явилася в Єнсі з пів року тому, коли в нашого колишнього математика стався нервовий розлад.

Від першого ж дня місіс Додз полюбила Ненсі Бобофіт, а мене вважала за диявольське поріддя. Вона тицяла в мене своїм скоцюрбленим пальцем і лагідно казала: «Отже, дороженький», і мені ставало ясно, що знову доведеться місяць залишатися у школі після уроків.

Одного разу, після того як вона до півночі змушувала мене стирати відповіді у старих робочих зошитах із математики, я сказав Гроверу, що, на мою думку, місіс Додз — не людина. Він подивився на мене абсолютно серйозно й відповів: «Ти цілком маєш рацію».

Містер Бруннер продовжував розповідати про грецькі надгробки і пам'ятки мистецтва.

Скінчилося все тим, що Ненсі Бобофіт пожартувала щодо голого хлопчика на стелі, а я, обернувшись до неї, визвірився:

— Може, ти все-таки замовкнеш?

І ляпнув це голосніше, ніж сподівався.

Усі зареготали. Містер Бруннер змушений був спитися.

— Маєте якісь доповнення, містере Джексона? — поцікавився він.

— Ні, сер, — відповів я зашарівшись.

— Може, розкажете нам, що означає це зображення? — спитав він, вказуючи на один із малюнків.

Я поглянув на вирізьблену фігуру і відчув полегшення, тому що насправді впізнав, хто це.

— Це Кронос, що пожирає своїх дітей. Правильно?

— Так, — явно незадоволено мовив містер Бруннер. — І робив він це, бо...

— Ну... — Я напружив пам'ять. — Кронос був верховним божеством і...

— Божеством? — перепитав містер Бруннер.

— Титаном, — виправився я, — і він не довіряв своїм дітям, які були богами. Ось... Тому Кронос і зжер їх, правильно? Але його дружина сховала немовля Зевса, а замість нього дала камінь Кроносу, щоб той зжер його. А потім, коли Зевс виріс, він підступом змусив батька, себто Кроноса, вивергнути назад своїх братів і сестер...

— Фе! — вигукнула позаду мене якась із дівчат.

— ...отже, відбулася страшна битва між богами й титанами, — продовжив я, — і боги перемогли.

Серед моїх однокласників почулося придушене хихотіння.

— Нібито нам це дуже знадобиться в житті, — пробурмотіла до своєї подружки Ненсі Бобофіт, яка стояла позаду мене. — Так і бачу, як в анкеті для прийняття на роботу питають: «Будь ласка, поясніть, чому Кронос проковтнув своїх дітей».

— Отже, містере Джексоне, — підхопив Бруннер, — як саме, перефразовуючи чудове запитання міс Бобофіт, усе це стосується реальності?

— Дістала, — буркнув Гровер.

— Замовкни, — просичала Ненсі, чие обличчя спалахнуло яскравіше за її волосся.

Нарешті Ненсі теж попалася. Містер Бруннер був єдиним, кому вдавалося зловити її на тому, що вона сказала щось не так. У нього були не вуха, а справжні радари.

Я поміркував над запитанням і знизав плечима.

— Не знаю, сер.

— Зрозуміло. — Містер Бруннер мав розчарований вигляд. — Доведеться знизити вам оцінку вдвічі, містере Джексоне. Зевс дійсно умовив Кроноса скуштувати суміш вина й гірчиці, що змусило того вивергнути

п'ятьох дітей, які, звичайно, жили собі неперетравленими в утробі титана, адже були безсмертними богами. Здобувши перемогу над батьком, боги розрізали його на дрібні шматочки його ж серпом і розкидали останки Тартаром, найпохмурішим місцем у пеклі. На цій оптимістичній ноті дозвольте оголосити, що настав час ланчу. Чи не проведете нас надвір, місіс Додз?

Клас потроху почав виходити із зали, дівчата хихотіли, хлопці штовхалися і дуріли.

Ми з Гровером зібралися було за ними, але містер Бруннер звернувся до мене:

— Містере Джексоне!

Я знав, що це станеться. І сказав Гроверу, щоб не чекав на мене. Потім обернувся до містера Бруннера:

— Сер?

Вигляд містера Бруннера відверто приковував до себе: його карі очі дивилися так пильно й пронизливо, ніби він мав уже тисячу років і встиг побачити геть усе в цьому світі.

— Вам варто було знати відповідь на моє запитання, — сказав містер Бруннер.

— Щодо титанів?

— Щодо справжнього життя. І як саме наше навчання пов'язане з ним.

— Он як.

— Те, чого я вас навчаю, — провадив далі містер Бруннер, — важко переоцінити. І я сподіваюсь, що ви поставитесь до цього з усією відповідальністю. Я очікую від вас максимальної віддачі, Персі Джексоне.

Я майже розлютився, бо це було дошкульне зауваження.